

บทคัดย่อ

ปริญญานิพนธ์ สาขาการวัดผลการศึกษา

อรนุช ศรีสะอาด*

ในวารสารฉบับนี้ ได้รวบรวมบทคัดย่อปริญญานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโท สาขาการวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่สำเร็จการศึกษาในกลางปี 2538-ปลายปี 2538 จำนวน 6 เรื่อง เมื่อนับรวมกับบทคัดย่อที่เคยนำเสนอไปแล้ว 51 เรื่อง จะมีจำนวนบทคัดย่อสาขาการวัดผลการศึกษาจนถึงปัจจุบันทั้งหมด 57 เรื่อง หากผู้ใดต้องการรายละเอียดมากกว่านี้ สามารถศึกษาค้นคว้าฉบับสมบูรณ์ได้ที่สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรืออาจขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากผู้ทำปริญญานิพนธ์ได้โดยตรง

ชื่อเรื่อง 1 : ผลการฝึกทักษะคิดเลขเร็วต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการคิดเลขเร็วของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

ชื่อผู้วิจัย : นายพลชัย ป้องวิชัย (พฤษภาคม 2538)

123/1 ถ.โนนตาล ต.โนนเมือง อ.เมือง จ.ยโสธร 35000

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยโสธร จ.ยโสธร 35000

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการคิดเลขเร็ว ของนักเรียนที่ฝึกทักษะการคิดเลขแบบเสนอแนะวิธีการคิด แบบไม่เสนอแนะวิธีการคิด และที่ไม่ได้รับการฝึก ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน ดำเนินการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบ้านทรายมูล อำเภอทรายมูล จังหวัดยโสธร จำนวน 90 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มให้ฝึกทักษะการคิดเลขเร็ว ตามแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบเสนอแนะวิธีการคิด และแบบไม่เสนอแนะวิธีการคิด ใช้เวลาในการฝึกกลุ่มละ 42 วัน วันละ 20 นาที อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกทักษะการคิดเลขเร็ว วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two Way Analysis of

Variance) แล้วเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการของ นิวแมน-คีสส์ (Newman Keuls)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการคิดเลขเร็ว หลังการทดลองเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม
2. กลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม มีผลการเรียนด้านทักษะการคิดเลขเร็วหลังการทดลอง ต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า
3. กลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการคิดเลขเร็วหลังการทดลองต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากสูง ถึงต่ำตามลำดับ
4. วิธีการฝึกทักษะการคิดเลขเร็ว กับระดับความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์ ไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการคิดเลขเร็ว

ชื่อเรื่อง 2 : การสร้างแบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ชื่อผู้วิจัย : นายอนุกุล ศรีสมบัติ (สิงหาคม 2538)

26 หมู่ 1 ต.บ้านเรือ อ.ภูเวียง จ.ขอนแก่น 40150

โรงเรียนบ้านโนนสวรรค์ สำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอเอราวัณ

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย 42220

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 11 ฉบับ ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความเข้าใจด้านภาษา ความเข้าใจภาพ อุปมาอุปไมย คำตรงข้าม ศัพท์สัมพันธ์ ความหมายใกล้เคียง เติมคำในช่องว่าง เรียงความ จัดประเภทคำ สะกดการันต์ และจำแนกคำ เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของแบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษา และเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 640 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ทำการทดสอบทั้งหมด 3 ครั้ง/ การทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ใช้

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน และ 102 คน เป็นการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนก เพื่อปรับปรุงข้อสอบเป็นรายข้อ การทดสอบครั้งที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 438 คน เป็นการสอบเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบด้านค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรง และใช้วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณโดยวิธีเพิ่มเข้าทีละขั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษา จำนวน 11 ฉบับ ฉบับละ 20 ข้อ

ผลการวิจัย ปรากฏผลดังนี้

แบบทดสอบความเข้าใจด้านภาษา (X_1) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .31 ถึง .74 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .36 ถึง .80 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7601

แบบทดสอบความเข้าใจด้านภาพ (X_2) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .28 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .38 ถึง .80 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7015

แบบทดสอบอุปมาอุปไมย (X_3) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .22 ถึง .75 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .25 ถึง .91 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7264

แบบทดสอบคำตรงข้าม (X_4) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .35 ถึง .71 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .30 ถึง .75 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7822

แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ (X_5) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .37 ถึง .78 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .36 ถึง .66 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7206

แบบทดสอบความหมายใกล้เคียง (X_6) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .25 ถึง .75 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .33 ถึง .84 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6958

แบบทดสอบเติมคำในช่องว่าง (X_7) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .31 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 ถึง .87 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7274

แบบทดสอบเรียงความ (X_8) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .36 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .30 ถึง .90 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6215

แบบทดสอบจัดประเภทคำ (X_9) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .33 ถึง .62 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .44 ถึง .82 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7491

แบบทดสอบสะกดการันต์ (X_{10}) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .38 ถึง .75 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .21 ถึง .86 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7244

แบบทดสอบจำแนกคำ (X_{11}) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .39 ถึง .62 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .42 ถึง .88 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7966

ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างหาโดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ พบว่า แบบทดสอบทั้ง 11 ฉบับวัดองค์ประกอบร่วมกันเพียงหนึ่งองค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านภาษา มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง .5459 ถึง .7830 แบบความเข้าใจภาพมีโครงสร้างทางภาษาสูงสุด รองลงมาคือ แบบทดสอบคำตรงข้าม ความหมายใกล้เคียง และความเข้าใจภาษา มีน้ำหนักตัวประกอบเท่ากับ .7830, .7714, .7366, และ .7270 ตามลำดับ แบบทดสอบมีโครงสร้างทางภาษาน้อยที่สุด ในจำนวน 11 ฉบับ คือ แบบเรียงความ มีน้ำหนักตัวประกอบเท่ากับ .5459

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย มีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างแบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยมีค่า เท่ากับ ที่ดีสำหรับพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย คือ แบบทดสอบวัดสมรรถภาพด้านภาษา แบบความเข้าใจภาษา เดิมคำในช่องว่าง อุปมาอุปไมย จัดประเภทคำ คำตรงข้าม และจำแนกคำตามลำดับ ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 41.5172 + .6637X_1 + .4605X_7 + .3220X_9 + .2891X_9 \\ + .3134X_4 + .1773X_{11}$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_y' = .2123Z_1 + .1357Z_7 + .1256Z_9 + .1184Z_4 + .0881Z_{11}$$

ชื่อเรื่อง 3 : การสร้างแบบวัดบุคลิกภาพความภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครพนม

ชื่อผู้วิจัย : นายสาธิต คำคำภา (กันยายน 2538)

66/1 ถ.สว่างนคร อ.เมือง จ.นครพนม 48000

สำนักงานศึกษาธิการอำเภอดงหลวง จ.นครพนม 48110

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบวัดบุคลิกภาพความภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครพนมที่มีคุณภาพ โดยทำการวัดลักษณะนิสัย 3 ลักษณะ คือ การยอมรับตนเอง การเห็นค่าตนเองและการปรับตัว โดยแบ่งลักษณะนิสัยย่อย 12 ลักษณะ มีค่าตามจำนวน 48 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในสังกัดสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดนครพนม ปีการศึกษา 2537 จำนวน 572 คน ในการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพความภาคภูมิใจใน

ตนเอง ได้ทำการทดลอง 3 ครั้ง การทดลองวัดครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด แล้วนำไปใช้ในการคัดเลือกและปรับปรุงข้อคำถาม ส่วนการทดลองวัดในครั้งที่ 3 เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดในด้านความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง และสร้างเกณฑ์ปกติ ในรูปคะแนนที่ปกติ เพื่อใช้ในการแปลความหมาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วัดในการทดลองวัดครั้งที่ 3 มีจำนวน 252 คน

ผลการวิจัย ได้แบบวัดที่มีค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 1.77 ถึง 10.65 โดยใช้ t-test ทดสอบ พบว่า คำถามทุกข้อมีค่าอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นข้อที่ 22 มีค่าอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา หาค่าความเชื่อมั่นในแต่ละลักษณะนิสัย พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง .683 ถึง .835 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ ภาควิชาจิตในตนเองประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วย การเห็นคุณค่าตัวเองและการปรับตัว องค์ประกอบที่ 2 ประกอบด้วย การยอมรับตนเอง

ชื่อเรื่อง 4 : ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติทางสังคม เจตคติต่อวิชาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวอรุณญา เวียงวะลัย (สิงหาคม 2538)

320 ช.ร่วมใจพัฒนา ถ.อนรรฆนาถ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์ 46000

โรงเรียนนายเหรียญ แขวงบางบอน เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร 10150

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติทางสังคม เจตคติต่อวิชาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 416 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบวัดเจตคติทางสังคม แบบวัดเจตคติต่อวิชาเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรเกณฑ์ กับตัวแปรพยากรณ์ทั้งหมด ผลการวิจัยเป็นดังนี้

1. เจตคติทางสังคม (X_1) และเจตคติต่อวิชาเรียน (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.57 และ 0.53 ตามลำดับ

2. สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานเป็นดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = -20.2878 + 1.2301X_1 + 0.1193X_2$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_y' = 0.3902Z_1 + 0.2593Z_2$$

ชื่อเรื่อง 5 : การสร้างเครื่องมือวัดทักษะภาคปฏิบัติวิชางานเกษตรพื้นฐาน (ง 014) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ชื่อผู้วิจัย : นางวาสนา เขตกัน (ตุลาคม 2538)

89/10 หมู่ที่ 2 ต.ป่าตาล อ.เมือง จ.ลพบุรี 15000

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือวัดทักษะภาคปฏิบัติ วิชางานเกษตรพื้นฐาน (ง 014) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยสร้างเป็นแบบสังเกต จำนวน 6 ฉบับ ประกอบด้วยแบบสังเกตย่อยรวมทั้งสิ้น 17 เรื่อง แต่ละเรื่องแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ อันเตรียม ขึ้นปฏิบัติ ขึ้นผลงาน และขึ้นกิจนิสัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2537 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 6 ที่เลือกเรียนรายวิชาเกษตรพื้นฐาน (ง 014) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 90 คน ซึ่งใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ทำการทดลอง 3 ครั้ง ๆ ละ 30 คน การทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ได้ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยรายข้อ และค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน เพื่อนำผลการทดลองไปปรับปรุงแบบสังเกตและวิธีการสังเกตของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน ส่วนการทดลองครั้งที่ 3 เป็นการหาคุณภาพของแบบสังเกตซึ่งประกอบด้วยค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด และค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน

ผลการวิจัยพบว่า ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยทั้งฉบับของเครื่องมือวัดทักษะภาคปฏิบัติที่สร้างขึ้น เมื่อวิเคราะห์โดยใช้สูตร D.R.Whitney และ D.L.Sabers มีค่าระหว่าง 0.363 ถึง 0.560 ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน เมื่อวิเคราะห์โดยใช้สูตรวิธีหาสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน มีค่าระหว่าง 0.874 ถึง 0.986 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของแบบสังเกตเมื่อวิเคราะห์โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟามีค่าระหว่าง 0.211 ถึง 0.817 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดมีค่าระหว่าง 0.774 ถึง 1.541 แสดงว่าแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในเกณฑ์ที่ได้

ชื่อเรื่อง 6 : การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ที่มี
ลักษณะข้อความและจำนวนมาตราต่างกัน

ชื่อผู้วิจัย : นายธิตินันท์ พิไลวงศ์ (ธันวาคม 2538)

64/3 หมู่ 15 ต.นาเชือก อ.นาเชือก จ.มหาสารคาม 44170

โรงเรียนนาฏวิทยา กิ่งอ.ยางศรีสุราช จ.มหาสารคาม 44120

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ลักษณะข้อความเดียวกันแต่จำนวนมาตราต่างกัน และเปรียบเทียบเมื่อใช้มาตราเดียวกันแต่ลักษณะข้อความแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ที่เลือกจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำนวน 1,050 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 21 ฉบับ โดยมีลักษณะข้อความแตกต่างกัน 7 แบบ คือข้อความทางบวก ข้อความทางลบ ข้อความทางบวกผสมกับข้อความทางลบจำนวน 5, 10, 25, 50 และ 75 เปอร์เซนต์ มีมาตราต่างกัน 3 แบบ คือ 2, 4 และ 5 มาตรา

ผลการวิจัยพบว่าค่าความเชื่อมั่นแบบวัดเจตคติจำนวน 21 ฉบับที่คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) มีค่าระหว่าง .7539 ถึง .8638 โดยฉบับที่ใช้ข้อความทางบวกที่มี 5 มาตรามีค่าสูงสุดและฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 25 เปอร์เซนต์ มี 2 มาตรามีค่าต่ำสุด เมื่อทดสอบความแตกต่างพบว่า แบบวัดเจตคติฉบับที่มี 5 มาตราระหว่างชนิดที่ใช้ข้อความทางบวก ข้อความทางลบ ข้อความทางบวกผสมกับข้อความทางลบจำนวน 5, 10, 25, 50 และ 75 เปอร์เซนต์มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่พบว่า ฉบับที่ใช้ข้อความทางบวกและฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 10 เปอร์เซนต์มีค่าความเชื่อมั่นมากกว่าที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 50 และ 75 เปอร์เซนต์ ส่วนค่าความเชื่อมั่นที่คำนวณโดยวิธีการแบ่งครึ่งจำนวนข้อสอบ (Split-Half Method) มีค่าระหว่าง .7659 ถึง .9023 โดยฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 10 เปอร์เซนต์ที่มี 4 มาตรามีค่าสูงสุดและฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสม 25 เปอร์เซนต์มี 2 มาตรามีค่าต่ำสุด เมื่อทดสอบความแตกต่างพบว่า แบบวัดเจตคติฉบับที่มีข้อความทางบวก ข้อความทางลบ และข้อความทางบวกผสมข้อความทางลบจำนวน 10 เปอร์เซนต์ระหว่างชนิดที่ใช้ 2, 4, และ 5 มาตรามีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่างก็พบว่าฉบับที่มี 4 และ 5 มาตรามีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับที่มี 25 มาตรา ผลการวิจัยยังพบว่าแบบวัดเจตคติที่มี 5 มาตราระหว่างที่ใช้ข้อความทางบวก ข้อความทางลบ ข้อความ

ทางบวกผสมข้อความทางลบ จำนวน 5, 10, 25, 50 และ 75 เปอร์เซ็นต์มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่พบว่า ฉบับที่ใช้ข้อความทางบวกมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับที่ใช้ข้อความทางลบจำนวน 25, 50 และ 75 เปอร์เซ็นต์ ฉบับที่ใช้ข้อความทางลบและฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 5 เปอร์เซ็นต์มีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 75 เปอร์เซ็นต์ ฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสม 10 เปอร์เซ็นต์ มีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับที่ใช้ข้อความทางลบผสมจำนวน 25 และ 75 เปอร์เซ็นต์
